

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ 42

ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΦΙΛΟΥ ΜΟΥ ΑΛΕΞ. Χ. ΓΡΙΒΑ

Α'.

Ἐγὼ καὶ τὸ ἀδελφί μου ποῦ κείτεται ὅτ' ἄδῃ,
Τὸ τουρκομάχο ἐψάλλαμε, το ἄγριο λαγκαδι,
Ποῦ εἶχε τὰ Γριβόπουλα ἐλάτ'α καὶ πλατάν'α,
Σημαία τὴν Ἐλευθερί'α, λουλούδια γαταγάν'ια...
Τῇ Λύρα ἀδελφώσαμε μὲ τὰ βαρεῖα τουφέκια
Τοῦ τουρκομάχου Λαγκαδιοῦ... κ' ἡ φλογερὴ χορδὴ της,
Ἐπερνε τὸ τραγοῦδί της ἀπὸ τ' ἀστροπελέκια
Καὶ κάθε Γρίβα τουφεκιά ἐγίνονταν φωνὴ της...
Γρίβας δὲν ἐξεσπάθωσε χωρὶς τὰ κελαδῆσω·
Γρίβας ποτὲ δὲν ἔπεσε χωρὶς τὰ τὸν θρηνήσω!

Β'.

Εἴμαστε βλέπεις συγγενεῖς... Θαρρεῖς τὸ αἷμα μόνο
Δένει καρδιὰ μὲ τὴν καρδιὰ καὶ πόνο μὲ τὸν πόνο;
Ξέναις καρδιαῖς δένει συχνὰ σφικτώτερα ἢ μοῖρα·
Κάμμία συγγένεια, κάμμία δὲν φθάνει τὴν φιλία,
Πῶχει τοῦ Γρίβα τὸ σπαθί μὲ τὴν δίκῃ μας Λύρα...
Εἶν' ἀδελφαῖς ἀχώρισταις κλαγγὴ καὶ ἀρμονία!
Ἐψάλλα τοὺς πατέρας σου· καὶ πρὶν τὰ μὲν στο χῶμα,
Θὰ τραγουδήσω καὶ γιὰ σέ, ἀητόπουλό μου, ἀκόμα·
Πλὴν γιὰ τὰ χρόνια τί μπορῶ τὰ ψάλλω τὰ μικρά σου,
Π' ἀκόμα δὲν ἐβγήκατε τὰ πατρικὰ φτερά σου
Κ' ἔχεις τὸ ῥάμφος μαλακὸ καὶ ἀδύνατο τὸ ῥύχι;
Νὰ τραγουδήσω τ' ὄνομα ποῦ σοῦ δωκεν ἡ τύχη;
Ὅμως αὐτὸ χίλιαις φοραῖς καλλίτερον ἀπὸ ἐμένα
Ἡ μάχη τὸ τραγουδῆσε σὲ χρόνια περασμένα
Κι' ἀκόμα δὲν ἐδούλεψε τὸ χέρι τ' ἀπαλό σου
Γιὰ τὰ τὸ κάμης κτῆμά σου, γιὰ τὰ γυνῇ δικό σου...
Γιὰ σέ Πλατάνον παλαιοῦ, νεόβγαλτο βλαστάρη,
Γιὰ σέ τὸν ἴδιο ἤθελα τὰ πάρω τὸ δοξάρι,
Νὰ προφητέψω καὶ τὰ εἰπῶ ἐκεῖνα ποῦ ἀκόμα
Δὲν ἔκατε τὸ χέρι σου πλὴν γρύφηκε τὰ κάρη·
Τῆς Μούσης μου τὰ σ' εὐχρηθῇ χαρούμενο τὸ στόμα
Καὶ μία ὅλη τὰ γυνῇ εὐχὴ τὰ σέ μοιράρη!
Κλέφτικα αἵματα παλῆὰ μέσ' στὴν καρδιὰ σου βράζουν·
Μεγάλω ἔχεις ὄνομα, Γριβόπουλο σὲ κράζουν,
Γεννήθης ἀπὸ ἀστραπῆς φωτιά καὶ ἀστροπελέκι,
Ἀπὸ Βορεί'α καὶ ἀπὸ σεισμό καὶ Ἀρματωλῶν τουφέκι·
Πλὴν... πρόσεξε· πρέπει ὀρθὸς τὰ στέκη σὰν κολῶνα

Καὶ ῥάχη μέτωπο ὑψηλὸ ὅποιος φορεῖ κορών'α.
Εἶν' τὸ μεγάλο ὄνομα φίλος καὶ ἐχθρὸς ἀκόμα·
Σὲ κάνει σκόνι, τρίμματα, καλὰ ἂν δὲν σου στέκη·
Πλὴν ἂν τὰξίλης στ' οὐρανοῦ ὑψώρεσαι τὸ δῶμα·
Δὲν πιάνει χέρι ἀδύνατο τὸ δυνατὸ τουφέκι.—

Γ'.

Πῶς τ' ὀνομά σου τ' ἀγαπῶ, παιδί μου ἀγαπημένο·
Πῶς ἤθελα τὰ σὲ ἰδῶ στρατιώτῃ ἀρματωμένο,
Γρίβα, μ' ἀρματωλοῦ σπαθί, μὲ δάφνινο στεφάνι·
Νὰ δώσ' ἡ χάρις τ' οὐρανοῦ, μικρὲ μου, τὰ σὲ κάρη,
Βορεῖ'α ὡσὰν τὸν Θόδωρο, φωτιά σὰν Γαρδικιώτῃ
Κ' ἡ Μάραϊς τὰ ζηλεύουνε τὴν φλογερὴ σου ρειότη!
Πῶς ἤθελα τ' ἀπόμαχο τ' ἀρπάξης καρνοφύλλι,
Τὴν τιμημένη εὐμορφιὰ τῆς Μάρας σου τὰ πάρη·
Κι' ἀπ' τὴν γυνεὴ τῆς τῆ σεμνῇ τὰ πιάσης τὸ κορδῆλι·
Νὰ λάμπη μέσ' στὰ μάτια σου σοφίας φῶς καὶ Ἄρης!

Δ'.

Σὺ ἔχεις τὴν αὐγὴ ζωὴ καὶ ἐγὼ στὴν ῥύκα μ'παίρω.
Σὺ ἔρχεσαι χαρούμενο καὶ ἐγὼ, ἐγὼ πηγαίνω...
Ἵσως θὰ κείτωμαι νεκρὸς στὴ γῆ σὰν μεγαλώσης,
Σὰν κάμης πήχυν τὸ φτερό
Καὶ τὸ πατροπαράδοτο σπαθί στὴ μέση ζωσης,
Σὲ μέραις ἄλλαις καὶ καιρό...
Σὲ ἄλλαις... ὅχι σὰν αὐταῖς... καὶ σὰν αὐτὰ τὰ χρόνια,
Ἀλλὰ σὰν ξαναέλθουνε τοῦ Μάρτι χελιδόν'ια...
Σὰν γίνῃ μία ἡ Ἑλλὰς πέρα καὶ πέρα ὅλη
Καὶ σμίξει τὴν Ἀθήνα μας γεφύρι μὲ τὴν Πόλιν!
Μὴ τότε τὸν τραγουδιστὴ ξεχάσει ἡ ψυχὴ σου,
Τῇ Λύρα ποῦχε ἀδελφὴ τὸ πατρικὸ σπαθί σου...
Στὸ πικραμένο μνημά μου, ἂν ἔχω μνημα, ἔλα
Κι' πὲς «Ἐζώσθη» ἡ Ἑλλὰς καὶ πάλιν φουστανέλλα·
Ξύπνα τὰ ἰδῇς τὸ χέρι της ὡς ποῦ τώρα τ' ἀπλώνει·
Γριβόπουλο ἐγίνηκα γιὰ σένα χελιδόνι
Γιὰ τὰ χαρῆς σὺν τὰ γὰρ σου...» ὦ! τότε θὰ ἔξυπνήσω
Καὶ ἄνδρα καὶ Γρίβα τὸ μικρὸ παιδί θεὰ φιλήσω!

Κατὰ Μάρτιον τοῦ 1891

ΑΝΙΣΤΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

